

Nautrup Missionshus

Af fhv. provst P. K. Poulsen

Udtrykket »missionsuge« ses ret så ofte i vinterhalvåret. Jeg oplevede nogle uforglemmelige af slagsen i min ungdom.

Her er en lille skitse: Nautrup missionshus ligger mellem Sevel og Herrup eller midt imellem Holstebro og Skive. Som de fleste af slagsen bruges det nu til andre formål end just til møder og den slags. Min husbond Knud var i bestyrelsen, måske endda formand. »Vil du med Kristian?«. Jeg var 15 år og søgte et ståsted i livet. Selvfølgelig gik jeg med. Men først skulle missionæren hentes ved rutebilen. Jeg bar kufferten. Den var ikke tung. Sådan skulle det være. Han var en gudsmand og gik ikke op i denne verdens bekvemmeligheder. Dog kom han til at beklage sig over rutebil, kulde og sne. Sørine, min madmor, så forbavset på ham. Det misforstod han og beklagede sig endnu mere!

Hun bremsede ham med det isnende spørgsmål, om det ikke hørte med til gerningen at lide for Guds riges udbredelse? - Han erklærede straks, at sådan var det jo ikke ment.

Lidt senere var det spisetid. Det har nok været noget med høns. Knud leverede æg til rugning. Derfor havde vi 70 hvide italienerere. En gang imellem kom en mand og tog blodprøver. De måtte ikke fejle noget. Det skete, de blev for gamle. Så skulle de spises. Sørine holdt øje med missionærerne. En af dem havde engang spist så meget, at hans bøvs overdøvede ordene på talerstolen.

Ved bordet drøftede man alvorlige sager. Sørine beklagede sig over, at man hørte for lidt fra Gamle Testamente ved missionshusmøderne. Da tog missionæren en frygtelig beslutning, opdagede vi senere. Men først skulle vi spadsere 3/4 kilometer op til missionshuset.

Sneen knagede og skreg, når vi trådte på den. Knud kunne høre på det, at det frøs 15 grader, måske snarere 17. I forgangen trampede vi for at få sneen banket af. Indenfor stod kakkelovnen. En mægtig matrone. Hun var varm for tæt på, lidt kold, når man kom fem meter væk. Der var også et stueorgel. Jeg bilder mig ind, at det er det samme, der nu står hos os i Greenaa, kommet hertil ad underlige veje!

Det vigtigste var talerstolen. Bag ved den på en hvidkalket væg var et meterhøjt kors malet eller kalket. Sørine sang for. Hun kunne godt overdøve orglet, hvis hun ikke fandt dets præstation tilfredsstillende.

Missionæren gik nu på talerstolen. Han havde fundet en barsk tekst i Gamle Testamente. Noget med at Herren var vred, og et par byer skulle udslettes. Så vi i Danmark skulle ikke føle os for sikre! Vi blev lidt bange. Men han bad nu så hjerteligt for alle danskere, at vi tænkte, at det går nok alt sammen.

Det hjalp på de unge mænd og store knøse, at vi sad lige overfor pigerne på hver sin side af talerstolen med siden ned til den store forsamling. Det mildnede. Når tiden var til det, lyttede vi til missionæren. Når tiden var til noget andet, kiggede vi stjålent på pigerne. Meget stjålent og meget forsigtigt. Ingen skulle gætte vores følelser og tanker. For alt i verden ikke.

Efter bønnen skulle vi synge igen. En, som jeg godt kunne lide dengang, hed »En ungbirk stander ved fjorden«. Den har jeg ikke sunget siden. Kaffe og blødt brød? Nej, det var der ikke noget, der hed. Derimod stod Knud nede ved kakkelovnen med sin hat. Heri kunne man lægge en gave til Guds riges arbejde. Skulle man måske lægge en krone. Nej, det var i overkanten. En årsløn på 350 kr. gav en dagløn på lidt under en krone. På den anden side. Knud stod jo og kiggede, selvom han lod, som om han ikke kiggede. Han så from og god ud. Man ville da ikke skuffe ham. 50 øre var i underkanten. Men 75 øre gik vel an?

Hjemturen var liflig. Kaffe ventede derhjemme. Et par gode naboer var inviteret med, og så gik snakken. Jeg skulle lige se til Brune og Gule. De tog imod mig med hjertelighed, især når jeg havde et stykke rugbrød i lommen. Det vidste de straks, jeg åbnede døren. De fungerede som mine sjælesørgere. Lyttede, gumlede hyggeligt. Sagde uden ord, at det hele var ikke så slemt endda. De havde også deres at døje med. Brune var forfangeren. Gule havde byld i nakken. De mindede om Kingos »Sorrige og glæde de vandre til hobe«. I vers tre står der: »Hver mand har sit, stort eller lidt. Himlen alene for sorgen er kvit.« Det gjaldt nok også for hestene.

Det vidste de også inde i stuen. Sangene tog hårdt på mig. Jeg tog dem bogstaveligt. Sådant har jeg altid døjet med. At synge om synden og fortabelsen fik mig til at føle mig som en synder og en fortabt. Her viste Sørine sig som en klog psykolog. Når hun under sangen så, at jeg blev knuget til jorden, selvom jeg nok var den, der havde mindst grund til det, bøjede hun sig over til mig imellem to linier og hviskede: »Do er en pind, Kristian« - eller andre spøjse ord og påhit. Så løstes der op, og verden blev lysere. Nu var det pludselig latteren, jeg skulle slås

med. Ved nogle af de alvorligste passager af visse sange hører jeg stadigvæk Sørine sige disse forløsende ord.

En af sangene var Sørine særlig glad for Den hed: »Navnet Jesus blegner aldrig«. Så fik hun tårer i øjnene. Missionæren så det og talte om Jesus, så vi alle blev trætte - formentlig også Jesus! Så bad han en bøn og Fadervor og skulle så til sungs, for rutebilen eller postbilen kom tidligt. Jeg skulle følge ham op til krydset og var i den forbindelse fyldt med spekulationer. Tænk, hvis han nu ville omvende mig? Måske var han tankelæser, for pludselig erklærede han, at der var ingen grund til, at han skulle følges op. Nu kendte han jo vejen. Så var nattesøvnen reddet for mit vedkommende.

Uden for mit vindue råbte han til Sørine, at det var skønt med sådan en gåtur i den smukke sne. Det frøs atten grader, og jeg tænkte, at han måske var en hykler. Det får stå hen. Hvis det var i missionsugen, havde vi møder syv aftener i træk. Syv forskellige budskaber. Syv forskellige prøvelser. Men jeg lærte at beundre talerne og dem, der kom og var med. Dengang var der en alvor i de gudelige forsamlinger, som ikke er kendt ret mange steder i dag. De tog fejl både med det ene og det andet, hvem gør ikke det? Men alvor og oprigtighed savnede de ikke.

Tit sang de som sidste sang i missionshuset: Herrens venner ingen sinde mødes skal for sidste gang! Når de til afsked tårer rinde, dette ord har liflig klang.

P K.Poulsen